

ACC. N:R M. 13574: 1-30.

Landskap: Småland Upptecknare: Karl Nilsson, Kalavik
Härad: Kinnared Berättare: " "
Socken: Kalavik Berättarens yrke: lantbrukare
Uppteckningsår: 1955 Född år 1897 i Kalavik

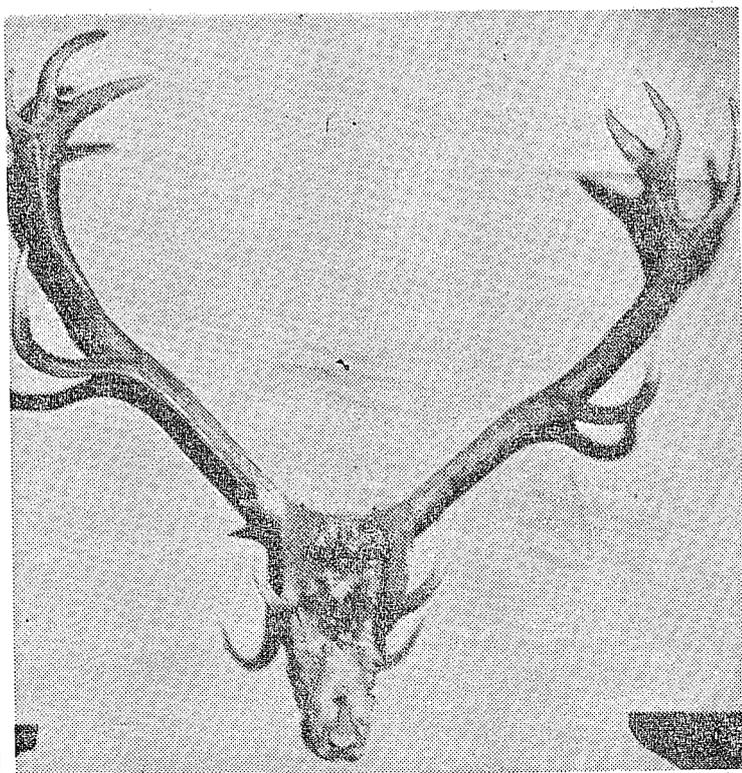
FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Jakt och djurfångst. s. 1-30. Lu F 101.

o. Jättehjort anses fälld i Småland på 1700-talet

N

tätort
we."
v).
skt ar-
svensk
t bort-
Skall
något
me in-
om fri
sådant
m man
som i
(Af-

Kronhjortshornet på Drettinge är inget "svagt" horn — stånglängd, höger, 115 cm., vänster 126 cm., ögontaggglängd höger 37, vänster 43, rosenkrans, höger 23,5, vänster 23,5, största grovlek c:a 14 och utlägg 95 cm. Det verkliga antalet spetsar är 11.

mheten
ot bak-
ten att
att spa-
i mate-
ller det
ränsade
ndorga-
för sjö-
uppgif-
rna att
de här-
ordade
arlskro-
funnit
varsmi-

arbets-
or vikt
de relat
de par-
erar tas
1. Det
kom-
svarar
l av de
svårig-
ersonal,
verket
t eller
ommer
i upp-
skning-
speciell
etsföra,
(Civil-
var).

jord-
inne-
rocents
utlöser
ordbru-
i runt
ommer,
påver-
kr. för
na till
verk-
trans-
därut-
rocent
er ar-
t vä-
a för-
post."

inlän-
av
Sve-
har i
till
utan

"Den i Sverige förekommande kronhjorten blir 1,15 m. hög, och de relativt svaga hornen har vanligen 4—6 taggar..." Detta enligt ett av våra större och mest ansedda uppslagsverk. Men i Dädesjö, hos friherre Erik Rappe till Drettinge, har hjorthornet elva taggar och reser sig stolt ur

långväggens samlingar av uråldriga vapen. Som fyndplats för detta horn anges Farstorps gård i Jönköpings län, där medlemmar av släkten Rappe någon gång under senare hälften av 1700-talet troligen under jakt nedlade hjorten, som bör ha varit sällsynt imponerande och säkert ett av de allra sista exemplaren av släktet Cervus i Småland.

I början av 1800-talet bodde på Drettinge Adolf Fredrik Rappe. Till honom kom på besök en frände, överste Karl Antonsson Rappe, (gift med Tegnér's dotter). Om sitt besök på Drettinge skrev han en berättelse, som nu förvaras på Strömsrum i Kalmar län. I berättelsen omtalas bl. a. det stora kronhjortshornet, som alltså med säkerhet måste ha funnits på Drettinge vid denna tid.

Facklitteraturen säger, att kronhjort numera förekommer huvudsakligast i Skåne men att den funnits ända upp i Östergötland så sent som på 1770-talet. Och mycket talar för att Småland haft en fast kronhjortsstam. Det är inte bara Drettinge-hornet — nämndeman Hugo Johansson, Värends Eke, vet att berätta om en folkilsken hjort, som någon gång under 1700-talet jagades till häst av en präst från de s. k. Hjortåsaljarna i Dädesjö och slutligen fälldes i Älghults socken. Det går många mer eller mindre trovärdiga berättelser om dessa sista av Smålands styvackade klövdjur, dessa vilda löpare, som en gång kammade skogens gröna skägg med sina horn.

Dessa sägner understöder betydligt trovärdigheten av uppgifterna om Smålands 1700-talshjortar. Inte ens sagor kommer ju till utan något underlag.

Wood.

an
hu
oel
i e
av
exl
fol
sm
me
O.
sam
triv
krin
Klav
bl. a
oper
filar
H.
kom
ren
hult.
att
kom
pand
plan
dan
G u s
anfö
band
Ge
gran
ta de
som
träff
Nor
natio
desse
hamr
rade
Re
mune
samt
nala
höll
betyc
nat.
del å
beräl
ligt i
ka b
samm
hult-
invär
näm
har i
strön
av in
satta
proce
vatte
nedla
bygg
är,
man
eget
Nor-
Så
Nott
tor
Klav
liken
sor.
fälla
man
strör
kam
spör
Fr
även
ställ
nal
seg,
sen"
som
man
sätt
form

Han vill ha
skjorta
i julkapp...

Fin skjorta till extra pris
med fast trubeniserad krag. Sanforpoplin i vitt, grått, beige och blått. Priset är endast
11:75

Skjorta med specialkrag-stöd.
Denna skjorta bär Hellos kvalitetsmärke och är uppstydd i krympfri smidig poplin med fast krag och nytt patenterat kragstöd samt sparmanschett. Den finns i

Jakt och Djurfångst,

Warg. Det har berättats att krigsfolket som varit i Finland hade vargarna med sig när de återvände hem, Det var finnarna som genom Trolddom medsånde dem i slutet av 1700 talet var de allmänna i Småland Kalle på Kobacken som var född 1839 har berättat följande

Han var spelman och varit i Jät och spelat i en lekstuga fram emåt morgonen skulle han gå hem till Kobacken och tog då vägen över sjön Åsnens isbelagda yta, När han kommit ett stycke ut på sjön hörde han plötrligt ett gjetande och ylande och då han vände sig om fick han se vargflocken aldeles inpå sig.

Han tog fram sin pial och började spela det värsta han kunde vargarna satte sig på

Luf 101

1

ACC. N:R M. 13574:2.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

isen, Nu började han gå mot hemmet samtidigt
som han spelade på så sätt uppnådde han
hemmet samtidigt som han spelade
vargarna brydde sig ej om honom

En annan historia skall hava hänt i slutet
av 1700 talet en bonde skulle med häst
och släde köra över sjön Åsnes från

Bläcklinge till Kalvsvik för att hämta en
bykså (bykekar) när han så skulle köra
tillbaka blev han omringad på sjön av
flera vargar hästen angreps och blev riven
Mannen rellade ner karet på isen och
kröp under medtagandes en hand yxa när
vargarna åtit upp hästen började de att
sticka tassarna under karet och så fort
som en tass kom under karet högg han
av den, Det såges att de skadade djuren som
fingo sina tassar avhugna genast blevo

2

ihjälbitna av sina kamrater, Men mannen klarade sig.
En annan händelse skall hava inträffat på Robacken, På gården höls getter som husdjur dessa släptes på vintern ut för att själva skaffa sig föda man fälde arpar och forslade hem till vedbacken hela trädet för att getterna skulle komma åt de spåda knopparna denna bitring lockade fram bargar-
na, En vinterkväll skulle en ung piga på gården gå ut i ett ärende och för sig med ett stickeblöss i handen väl utkommen blev hon överfallen av en varg och i hast släpad bort, Anhöriga i huset såg hur stickeblöset lyste och försvan bort i skogen, Men ingen vågade sig ut
Under kalla snörika vintrar komma bargar-
na i flockar och så rent som 1852 blev en ko

ripen ej långt från mitt hem det var på våren
1852. som kon blev ripen vargarna rev
ut inälvorna och fötret och äto upp det
men lämnade köttet kvar,

På 1850 talet togo vargarna de sista hjortarna
de drevs ut på åkärren där det fanns blankis
Hjortarna hakade omkull och blevo där
uppåtna

Min far omtalade att i hans hem hade de
en liten hund om kvällen blev hunden
aldeles förskrämd han tjöt och tordes ej
vara utan under sångarna på morgonen
sågo de slag i snön efter varg intill fönst-
ren hunden kände bitningen efter vargarna
det skulle vara något efter 1850,

Wargar i flock angrepo även människor
särskilt havande kvinnor vilkas fötter
de eftertraktade, Den sista vargen i Småland

blev dödad 1860, blev på skjutens i Västra Torås
och dödad i Hicertad. Enskild jakt efter bary
förekom ej utan vid vakskytte då den jagande
lagt ut åtel och själv vistades i ladugården
vid en glugg genom vilken han sköt när
baryarna kommo fram,

Innom varje råde var vald en skallfogde
och när han kallade skulle alla manliga
komma med de som hade bössor skulle
derra medlagas annars baryspjut samt
skulle varje hemman hålla vissa famnar
barygarn (Wagnät) Wagnäten uppsattes
vid sjöar när sjön var isfri så att baryen blev
instängd med garnet från två sidor,
mot sjön gick drevkedjan baryen hade nu
ingen annan väg än gå mot sjön garnen
var vid båda sidor och sjön framom och drev-
kedjan bakom på sjön var besäpnade rodare

vid näten voro beräpnade män med bössor och
spjut, Harg fångades även i grop i Kälareyd
Kälsvik finnes en varggrop som varit klädd
med åsar som stodo upp och ned. Den är nume-
ra igenrasad men synes var den varit.

Budningen skedde genom budkavel och även
lästes kungörelse upp i kyrkan att skall jakt
skulle förekomma inom den eller den roten
Likarå varo häter ålagda de som stannade
hemma. Sax användes till att fånga varg
saxen betades med något dött djur över
saxen tog man det torra i en meyrstäck
och sållade över så att den ej syntes.

Tierkännagivandet att sax var utlagd på den
eller den gårdens upplästes i kyrkan och
förekommit i slutet av 1800 talet att
råvrax varit utlagd. I varggropens mitt
var neratt en påle som gick $2\frac{1}{2}$ alnar över

gropens kant (Markytan) $2\frac{1}{2}$ över marken på pålens övre ända var en bräda fästad varpå lockhelt placerades vilket i de flästa fall utgordes av en levande anka vilken var parthöanden om pätterna denna skrek hela natten.

Gropen gjordes på följande sätt från pålen som stod i mitten av gropen lades smala hassel eller björkraftar den ena ändan vilade på pålen i jämköjd med marken den andra ändan lades på gropens kant över dessa raftar breddes ett tunt lager av halm, När vargen eller råven sedan tog språnget efter ankan föll han igenom och källpar och halm med honom. Groparna voro placerade ej långt från husen och på någon högre plats så att det ej blev vatten i gropen. På en gård här har jag sett en

råvgrop som är placerad i en stenmur
för att betande djur ej skall falla i den
den är $2\frac{1}{2}$ alnar djup och mycket vidare i
botten och avsmalnar uppåt för att råben
ej skall hoppa upp. De råvgropar som här
finnes äro klädda med sten som i en
brunn. Samma giltning som till berg
och i de flästa fall samma åtel.

Huru som bergskinnen tillfällo under
skalljakt vet jag ej det antagliga är att de
såldes och pengarna byttes. Flera förmånare
köpte bergskin och låto se sig bergskins-
päls. Letskinspälsen liknade mycket
bergskinspälsen men håls sämre.
Jakt med gift efter berg har ej förekommit
i Kalvsk.

Råv förekomsten av råv har så länge någon
vet varit riklig och jakt efter den har äret om

företagits på sommaren eller rättare sagt på vintern
har man tagit ungarna i grejten genom att
gräva fram dem på vintern jakt med hund
sax och grep. Med drivande hund släpades
hunden och fick taga upp råven varpå han
böjde att driva skjetten passade på något
pass där han visste att råvarna med fjöckår
lek skulle komma gick råven i grejt försök-
te de att elda ut honom bitket för det mesta
omis lyckades hade man sax till hands lades
saxen i grejtöppningen övriga gånger
igenstoppades det kunde gå älla till fjorton
dagar innan råven satt fast i saxen
Det har berättats att somliga råvar gnagde
av benet var de voro fast med i saxen
och likadant om borgen, Cirkön som är
enö i åsnen och fordon saknade förbindelse
med fastlandet, Har under 1800 talet haft

ACC. N:R M. 13574:10.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

10

skalljakt efter råv, Dessa företogs fram på våren då sjön blev isfri råvarna hade gått över isen och stannat kvar på ön då isen gått upp. Drevkedjan började på ena ändan av ön. Skyttarna på matsatta där ön är som smalast drevet gick över hela ön, Dessa skalljakt skulle vara god innan fåren släpes på bete, Saxen gilrades och betades som för bary men måste vara absolut fri från rost och smordes med saxsmörja så att järnluften var borttagen.

Saxsmörjan kokades i hemmen och var av iser och litet vax iblandat, Råvgropan var som för bary men klädd med sten till prisma råvskin köpt omkring 1870 5 kronor vilket tycktes bra betalt 1920 sålde jag några styck och fick för det samsta 95 kr och för det bästa 110 kr, I början av 1900

började man att utlägga förgiftade beten
vilket decimerade råvarna samt att de voro
svåra att hitta när de dött,

Tanan har även använts men med dåligt
resultat

Halken en beer med falllucka som föll ner
då råven gått in placerades framför en
grytöppning, Somliga satte upp råva-
lämna en fyrkantig bit inhängnades
med gärdesgård i gärdesgården var större
stöckar inbyggda dessa stöckar gick sedan
att lyfta upp och gilra, råvarna fingo
gå in i inhängnaden någon tid där
slaktavfall döda djur och dgl. var
inkastat, Men när vintern kom
gilrades stöckarna vilka klände ihjäl
råvarna, kallades råvagård, Den skada
råven gjorde bestod i att han tog får och

lamm samt fjäderfå,
Någon Loddjurs jakt i Kalvsvik har jag
ej hört talas om. Men socken Wärens
Stäbbele har jag hört att en person
omkring 1870 fick spår på Lon. Han
släppte sina båda jakthundar på spåret
vilket han följde ned till Blekinge
där han skadsköt Lon. Han hade i sitt
sällskap en yngre jakthund som han
släppte på Lon. Lon var ej död utan när
hunden kom fram till den stöt den bort
underkäken på hunden, Nu kom det
folk till platsen, Då frågade han var
han befann sig och de svarade i Aplaryd
i Blekinge, Å sade han Aplaryd hela
då ja bo jakten var nämligen på den
tiden så gott som fri, Utom på de större
godsen, Under 1800 talet var Älgen i

i Kalosvik mycket sålrynt och knappast
befintlig. Den första älg som skjöts var
omkring 1915. Nu har älgbeståndet ökat
sågott det enda jaktstätt som förekommit
har varit smygjakt.

Rådjuren äro av senare datum de har
kommit till orten efter 1900. De jagas
med hund, samt smygjakt

Kronhjort har jag hört berättas att de sista
togas av bergarna på åkärren. Där de halkade
omkull på den hala isen. I dessa härr
finnes vissa tider Utter och när den gått
förbi fallen och Utter spår synes i snön
brykar mjölnarna vaktä från glugg någon
annan jaktform har ej tillämpats. Det påstås
att Uttern ej kan springa förän den har
skjutit ryggen tre gånger innan den
lämnar grytet. Men vad därmed samman

hängen vet jag ej.

Säl finnes ej.

Grävlingen jagades för fettets och bors-
tens skull fettet användes till stövel-
smörja men även till att smörja kornas
spenar när de blevo såriga, Jaktens
förriggicks genom att man saktade vid
grytet på kvällen, likaså satte man halt
framför ingångskälet, eller sax så att
när grävlingen trampade på den blev
han fast.

Den Hare som här finns sedan Urmis-
nes tider har varit den Svenska och
mycket talrik, Omkring 1940 kom den
Tyska haren och numera finnes båda
raserne, Jaktens efter hare har i de flästa
fall företagits med drivande hund, När
det varit spårnö har man gått och följt

harens nattpår och försökt att skjuta den när den sprang upp från legan, Även snaror har placerats ut i hål i gårdesgårdar där haren haft sin gång dessa snaror voro av mårringsträ (Sillträ) om hösten då haren suttit här särskilt i lövfällning en och hundarna haft svårt att taga upp användes harskrämle (Flåsa-skår) Flåsa-skåran var tillberedd av trä det var en reelle som var hak i en fjäder som vilade mot haken årtad kom ljudet då den kringvreds. När haren betade på åkern var det många fjör som sköt dem, Denna jakt var på våren och försommaren.

Igelkott den har fångats för pättets och fjellts skull, Så sent som slutet på 1800 talet var här en gårdparihandlare som tog igelkottar om kvällarna slog skjäl dem

och åt köttet istället användes till smörja
särskilt till sår, och kallades ivåkolla
smörja

Eller har ej nämnvärt förekommit, På
senare år har några rykte från burar.
Rapphöns, slutet av 1800 talet och början
på 1900 vore rapphönsen talrika i Kalustik
Men har numera minskat så att de knap-
pare kan räknas som betydliga nägen
särskild jakt på dem har ej vidare före-
kommit.

ett fångsätt som dock förekommit var att
man tog en större låda eller ett rissell
under detta lades såd, så gylrades lådan
upp så att rapphönsen kunde gå under
och äta av såden i giller stöcken var
ibundit ett rep eller snöre som rakte
till logen eller någon annan bod när

rapphönserna gått under drog man i snöret
lådan eller risset föll över rapphönserna
vilka sedan dödades, Detta fångstredde förekom
endast när snön täckte marken och rap-
hönserna kommo fram till gårdarna
Tjäder har för förekommit rikligt men
har numera gått tillbaka, Under 1800 talens
senare del då mynnings laddare endast
fanns skjöts fågel i närmvärt i flykten
eller uppflug, Den jakt som då bedrevs
var vid speltiden och bloss,

Speltid som förekom på våren och visten var
tjäderna brukade spela då gick man dit
innan solen gått upp och lysnade om man
hörde någon tjäder gjorde man det var det
att smygga sig i skott håll,

Natttid med bloss tjäderna lysnades upp
på kvällen då den plög upp i trädet nu var

det att sätta en stör i marken där man stod
och lysnade stören skulle leta i den rikt
ning tjädern satt likaså väntade man
på platsen där man stod och lysnade tills
att tjädern ristat sig då visste man att
den ej flög till något annat träd,
Så gick man hem och dröjde till 7-8 på
kvällen då man tog stärkeblorset
vilket var av torra tjärvedsstickor på
en lång stång, Kommen till den plats
där man satt ner den lutande stören vid
stören stälde man den medhårda lykt-
tan När man började närma sig platsen
för tjäderns säte tände man blorset
och försökte att upptäcka dem,
Det kunde sitta 8-10 tjädrar i samma tall
det man trampade av grenar gjorde ej
någont dåremot fick man ej prata eller hosta

ej håller pick råken från blasset komna på
tjädern då flög den. Skjöt man den nedersta
kunde man ladda om och taga ännu flera
bara tjädrarna⁴ hörde att den skjutne flaxade
med vingarna i trådet.

Somliga skjöt tjäder hönan först för att
sedan skjuta pycklingarna med lock. (visling)
Omkring 1880 hade en skogsbrand härjat
i Häxjö Trakten, Tjädern var fridlyst
vid den tiden, Men trots fridlysnigen
kommo många fåglar till Häxi och
sälde där, De voro brända i tjädrarna och
de som räddade dem sade att de fått skador
na i skogsbranden det var inte bara från
den trakt där skogselden varit utan när
det spordes kommo fåglar från trakter
där det ej brunnit
Oven har liksom tjäders förekommit

Talrikt numera såmre oren skjöts på hästen
när prästen börjat komma, Då gick den nämligen
ut på stebbåkrarna tidigt om morgnarna.

På vintern då snön var kommen användes
bultbanen vilken upprättes i en björk
där en skjutkojja var i ordnings ställd en
man körde ovrarna i den riktning bult-
banen befann sig ovrarna satte sig i det
trädd där bultbanen var

Bultbanen var av svart tyg samt röd
kamm på hussidet baktill i gumpen var
en bit tyglapp på sydd, stoppad med halm
eller hö,

Den sjöjägel som här jagats har varit
Gråsanden den jagades innan ungarna
kunde flyga då man med hund genom-
strövade bassar och mader hunden tog mera
än vad jägaren sköt, Många hade endast

20

en kâpp och slog ihjäl de som ej kunde flyga
Äggen voro på våren en eftertraktad vara de som
bodde intill sjöar och vattendrag satte upp köl-
kar vilka vitjades dagligen då fågeln börjat att
lägga ägg man fick ej taga bort alla äggen utan
lämna ett så blev det ett nytt dages där på
och så vidare tills att fågeln lednade,
även gråsandens ägg försökte man komma
åt,

Bland rovfågel var det särskilt hönshöken
(Duvhöken) som var särskilt hatad därför att
den tog lammhöns hittades des bo dödade
ungarna, Somliga vaktade om höken hade
tagit något djur och ej bortgjort det, Så kom
man åter tidigt om morgonen varvid man
passade på att skjuta honom. Somliga lade
ett trampax samt klädde den med det
slagna djurets fjädrar och kött, Så snart

ACC. N:R M. 13574:22.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

LL

skattpenner på häk kom till blev jakten mera intensiv, Men socknens män som hade att kontrollera om det var häk hade ej kännedom om rovfågeln så att många falkar ormråk, livräk och flera andra fåglar blevo premierade Särskilt blev fallet fel om endast götterna upprädes, till stor skada för nyttiga fåglar, Det är inte mera än fem år sedan här i Kalvsvik upprädes en häk för kontrolanten jägaren fick 5 kronor i skattpenner, Jägaren fick taga häken med sig hem i och för uppstoppning på vägen träffar han en person som vill köpa den också för uppstoppning det blev handel och häken blev uppstoppad Men vid närmare undersökning av konservatören visade sig häken vara, en ormråk, Både socknen och länsstyrelse har betalat skattpenner

får Duv och sparvhök,
Rovfågel ansågs ej som matduglig,
Rättfällor har funnits flera olika de flästa
tillverkade i hemmen, Samliga voro så
konstruerade att de med sin tyngd kläm-
de ihjäl rätten, En större träklos föll över
när rätten rörde vid gylret, Samliga voro
med falllocka vilken inrtängde rätten
levande. Samliga fångade dem genom
att slå litet batten i en tunnna klippa
ett papper i mitten och lägga det över
tunnan samt strö litet mjöl över
papperet när rätten kom på papperet gav
della vika och rätten föll i batten, kunde
taga flera genom att papperet gick till
baka i sitt läge, Innom Kalospik var
på senare delen av 1800 talet jakten ej
bartarenderad, Utom i en by (Kalospaga)

där en enskild hade arrenderat hela byns
marker för en billig avgift vilken skulle
gå till bykassan, annars var jakten ej
bortarrenderad utan nem som ville jaga
gick där han tyckte, Bönderna voro ej
några egentliga jägare utan här i
Kallsvik var en skollärare och en Präst-
son prästsonnen var mycket närlynt
så att han blev kallad Slåbba-sjätten.
Denne prästson slog sig i lag med en
bonde samt en person som saknade
fäst yrke han gick som daglönsmare där
folk behövde honom annars hade han
hund och gick omkring med bässan skjut
Flundrar och kattor som skulle avlivas,
Bonden var den som bedrev jakten bäst
han hade råvgrop där åtrkilliga råvar
togas, två stövare och stor kännedom om

om jakt, Men jordbruket försakade han
så att han blev utpattig,

Någott efter 1900 började bönderna att bortavända
sina jaktmarker varvid tjuvskytter blevo
mera efterhållna, tidigare ansågs det ej som
stöld vad man sköt för ett vitt djur ja
det var folk som tyckte synd om en tjuv-
skytte som blev fådd och fick plikta,

För tjuvskytten var det inga jaktredyggar
han jagade var han vitte och vilken tid som
hållt,

Någon bestämd samhällsklass som huvud-
sakligen jagade är svårt att bestämma
yrket att jaga ansågs som mindre fint
och den som ocks sköt hundar och kattor
ät folk ansågs som Tättareliskt,

För en del hade nog jakten i det egna huskället
det märta som skjöts såldes och för ^{betydelse} pengarna

25

Köptes varor som behöfdes, Tjörbyudens tid
stannade det i det egna hushållet,
Det måste såldes i Växjö men det var även
en del folk på landsbygden som köpte vitt
för sitt eget huskäll,
Någon som hade full försörjning av jakten
var det ej skytten kunde även vara fiskare
eller hade han något annat arbete såsom
Daglönare snickare mjölnare skräddar o. s. v.
Jag har själv sysslät litet ibland med jakt min
far hade i sin ungdom också sysslät med
jakt, Men jag vet när jag började att bära
bässan, det tyckte varken far eller mor om
jag fick många gånger höra, Ska du bli
en lika dårlig ^{som} människas Talin,
Denne Talin bar bässan från morgon till
kväll när han blev hungrig gick han in
i någon stuga och då fick han litet mat han

saknade parti bortad på sommaren hade han
som han sade kees i varje burke, På vintern
var han här någon som förbarmade sig
om honom på sista tiden gick han omkring
och tigde, Sista gången han var i mitt hem
var 1902, mor bakade bröd till jul det var dagarna
före jul, Då sade han till min mor Tänk om
jag vore lika lycklig som dessa båda barn
Jag var då fem år och min syster två år
emellan jul och nyår dog han,
Han bytte och rä bort en gammal mynnings-
laddare till min far och fick 50 öre en kaka
bröd och litet flårk, Den finnes nu i
Kalsviks hembygds museum,
Tjevskejtte har ej ansetts som vanhedrande
emellan folk som ej jagat, Men däremot
jägarna emellan dessa har tagit upp saken
som stöld, Jag kan omtala en sak som jag

själv varit med om, jag var bjuden på jakt
hos Andersson och infan mig med hässa
och hund komna upp i skogen möter vi en
tjuvskytt Andersson går fram till honom
räcker fram handen till hälsning,
Tjuvskytten fattar den Andersson utbrister
tjuvskytt, Tjuvskytten säger lungt
Svensson hans namn var Svensson,
Djur som ej borde skutas.

Skatan skulle man ej skjuta eller kalla
skjöt man skator fick man ont i benen
blev kallt eller något annat ont

Korpen var ochrä en fågel som ej skulle
jagas om någon skjöt en korp följde honom
olyckor livet igenom,

Likaså ansågs gåken som olycks bringare
om någon dödade honom, Däremot ansågs
det bra att kunna gemna ett träd vari gåken

satt och gol, Då kunde man få beta saker i
framtiden,

Katten var också ett olycks djur som folk
ej gärna ville skjuta, ett var att han ansågs
som mycket seglivad, somliga ansåg
att om man sköt katter komme bärren
att förr eller senare gå sönder och skytten
bliva trappad,

Markkullan ansågs som ett mörksens
djur därför att den flög efter solens ned
gång och därför borde lämnas i fred

Svalan ansågs som turlig om den byggde
sitt bo under takkopsen och då skulle
också huset bliva skonat för eld.

Kräkan under mars månad ansågs som
matduglig men endast under mars övriga
månader var den farlig att äta

Rättor skulle man ej stå om det ej gick att

ACC. N:R M. 13574:30.

dåda dem för då började de att äta sönder
kläder,

Hirslans bitt ansågs som giftigt och skulle
ej oroa sig för hört om talas att en bisla
lag en harenge de tog från den haren
och haren skulle svulna upp av bittet

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

30